

[Fuglsang.]

folkning har krav på et ærligt svar fra såvel den højtærede forsvarsminister som de ærede medlemmer hr. Rasmus Hansen, hr. Kristen Amby og hr. Bøgholm om deres stilling til Vesttyskland, til Franco og til Japan, før de fortsat i denne sal taler i demokratiets navn, og jeg vil tilføje, at intet svar eller de sædvanlige udflugter til øst er et svar i denné forbindelse.

De ærede medlemmer hr. Kristen Amby og hr. Bøgholm ynder at drage historiske paralleller, og de nævnte i dag Münchenforliget. Javel, Europas folk har ikke glemt München. Men hvem var det, der svigtede i München, hvem var det, der solgte det demokratiske Czekoslovakii? Det var som bekendt vest; det var som bekendt de samme, som solgte det demokratiske Spanien, og det er de samme stater, man bygger på som forbundsfæller i dag.

Man hævder, at man har lært af erfaringerne, og at man er blevet klogere. Nuvel, hvad er det, man bygger på? Det, man bygger denne pagt på, er, at man uden videre sønderriver sit givne ord, traktaterne fra Potsdam, Yalta og Teheran. Det, man bygger på, er Tysklands nazigeneraler som deltagere i en garanti for Europas fremtid og fred.

Jeg må tilstå, jeg forstår ikke, at dette høje ting overfor historiens domstol tør tage ansvaret for det skridt, man åbenbart er i færd med at tage. Det er muligt, man er i stand til, takket være en ensrettet presse og radio, for en tid at vildlede folket, men det går trods alt kun til en tid. Man søger alt for ofte tilbage til fortiden. Javel, har man f. eks. lært besættelsestidens lærdom? Og har man glemt den foragt, hvormed almindelige mennesker mødte visse forsøg på bag efter at optræde som den farligste illegale klike?

Jeg undrer mig også over, hvordan man i længden vil forsvare det alvorlige skridt, man her gør, overfor sine vælgere ude over landet, overfor Danmarks hundredtusinder af arbejdere, der altid har været modstandere af krig og militarisme, overfor Danmarks hundredtusinder af bønder med deres stolte traditioner fra kampen mod Estrup og hans militære væsen, og endnu mere undrer jeg mig over, hvad man vil svare, når Bruxellespagtens uundgælige konsekvens indfinder sig. Hvordan vil man da svare Danmarks mødre, når de engang spørger: Hvad har I gjort ved vore sønner? Hvad har I gjort ved vore børn? Den højtærede udenrigsminister talte om de amerikanske mødre. Javel, men det samme spørgs-

mål vil man herhjemme blive stillet overfor: Hvorfor skal vore sønner dø? Hvorfor skal de muligvis dø på samme måde, som den tyrkiske og den græske brigade i Korea blev ofret for at dække amerikanernes æreløse flugt?

Jeg ved, det er svært at gå imod strømmen, men når jeg tager den stilling, jeg gør, er det, fordi det for mig er sværere at gå imod min samvittighed. Derfor og ikke af nogen som helst anden grund vil jeg stemme imod dette forslag, og jeg foreslår det høje ting at stemme forslaget ned.

Lynnerup Nielsen: Det forslag, som vi her har til behandling, er jo en af følgerne af hele Atlantpolitikken. Man får uvilkårligt den opfattelse, at vort lands selvbestemmelsesret undergraves, at vi ikke længere selv er herrer over, i hvor høj grad oprustning skal finde sted og tjenestetiden forlænges. Selvbestemmelsesretten glider under os. Enhedshærens fællesledelse står for mig som et stort og meget afgørende skridt derhen imod. Alt dette sker i det såkaldte hellige demokratis navn. Hele denne blokpolitik skal nu gøres til det eneste og sande demokrati, og alle vi, der i dette spil må tillade os at have en anden mening, eller som forbinder demokrati med nedrustning og fredspolitik, vil man faktisk her karakterisere som femtekolonnefolk, som landsforrædere (*Qvist Hansen:* Hvorfor?). Hvorfor? Netop fordi man kun har til hensigt at bekæmpe dem, der arbejder for freden og kæmper i den retning. Derfor agter man at stemple os og gøre os så misliebige som vel muligt, ærede medlem. Men eet kan det ærede medlem være sikker på, nemlig at det lykkes ikke. Lige så sikkert og lige så vist som vi kendte vor nationale ære og har stået vor prøve i så henseende under de 5 lange år, lige så vist vil vi også kunne gøre det i fremtiden. (*Qvist Hansen:* Tak, vi glæder os!)

Formanden: Jeg må bede det ærede medlem om ikke at afbryde.

Lynnerup Nielsen: Der er efter min mening meget, man kan lægge i ordet demokrati. Den oprustning, som nu har fundet sted, og som skal fortsætte, til beløb så store, at større og større dele af befolkningen stønner under såvel de direkte som de indirekte skatter, afspejles i de budgetter, der ude omkring i kommunerne i disse dage behandles. Vi erfarer, at der påtænkes begrænsning af boligbyggeriet — vi kan måske til gengæld få nogle flere bunkers —